

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713045152/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Hvad hun ei vilde selv saa lige,
 God han, som han slet intet saac.
 Da det ei hjalp, begyndte hun at sukke —
 Nu mærker han det dog: men nei!
 En Taarestrøm hans Hjerte skal oplukke —
 Omsjunt! han seer den, men forstaaer den ei.
 Saaledes hengif mange Dage
 Med Graad, og Hovedpine fulgte den;
 Naar den gif over, Graaden kom igjen.
 Saa mange Smile spildtes i den Plage,
 At næsten ingen fleer hun har tilbage,
 Og hendes Skønhed, om ei tabte sig,
 Blev dog alt meer og meer besfuelig,
 Da Glædens Soel forsvandt, hvis Afienrøde
 Paa hendes taarevædte Kinder døde.

En Aften Selskab hos Camillus var
 Af begge Kien, blandt andet ogsaa Kronen
 for det saa kaldte smukke, nemlig den,
 Jeg nævnte før, og nævner snart igjen;
 Alting var muntert; thi det muntre Par,
 frue Venus og herr Bacchus stemte Tonen,
 Og ingen af de gode Damer der
 Var synderlig beløbet i Moralen,
 Og i Philosophien, som, desværre!
 Mangfoldigen hos os forderver Talen;
 Men Anecdoter, Borgere, Bonnois,
 Og Viin, og Drifkeviser faldt i Mængde,
 Og alting drak, og spøjte, sang, og loe,
 Og ingen i det hele Selskab tænkte —
 Constance kun var tavs, og talte meget lidt,
 Men tænkte desto meer. for ingen Ting saa tidt
 Jeg bandet har, og bander, og vil bande
 Cupido, som fordi han Dag og Nat
 Sig moerer med at bringe dit og dat

J got Folks Pande,
 Og fylder Pladsen, som var tom tilforn,
 Med Tanker eller Horn,
 Ting, som i vore Tider, paa min Ære,
 Man meget gierne kan undvære,
 Hær at tænke, som til ingen Ting er got;
 Det andet dog, i hvad man og vil sige,
 Til Embed, Rigdom, Titel, og deslige
 forfremmer undertiden mangen Sot,
 Skændt jeg, for min Part, underdanigst takker,
 Og siger i en lang Distance hæ!
 Til den Slags Cornu Copiæ;
 Jeg uden Horn vil heller være Praffer.
 Men til min Tægt igien! Constance sad
 Nedslagen, tankfuld, med Sorgens mørke Mine,
 Og lod de andre synge, spøge, grine,
 Og være vittige saa meget, som de gad.
 Tilfaldt slog Kloffen tolv, og gjorde Streg i Tælen,
 Selskabet efterhaanden stiltes ad,
 Enhver tog hjem til sit, og tom blev Salen.
 Constance smutted' bort imellem dem,
 Men ikke, som man tænkte, til sit Hiem;
 En anden Vei hun lumskeligen tog,
 Og stulte sig i en affides Krog.

Imidlertid befaler strax derpaa
 Camillus sine Folk til Sengs at gaae,
 Og eene bliver i sit Kabinet tilbage,
 For med een Muse eller to
 Den Velbehag en Times Tid at smage,
 Som følger med forfatterie;
 Alt som han skriver, nynner han, og toner:
 „Hvad? stuffer mig en henrykt Phantastie?
 „Hvad? eller stuer jeg fra lyse Throner